

Világlát(om)ás

Miért vagyok itt?

Vannak dolgok, melyek akkor is megtörténnek velünk, amikor nem akarjuk. Felvetődhet, hogy akarjuk-e, hogy sodorjon a sorsunk vagy inkább (csakazértis) ellenálljunk annak, ami úgyszólván vár. Sőt megvár. Hiszem például, hogy ha nem ebben az életben teljesedik be az életcélom, akkor miután újra születek. Senki másra nem vár ez, hiszen én választottam e sorsot... valamikor. Egyébiránt kérdés az is, hogy akarok-e várni az újjászületésig vagy jobban járok, ha időben megtudom, hogy miért vagyok itt? Rajtam áll, hogy most megtudom-e. Ugyanis vagy most, vagy egy másik életben, de a karmám beteljesedik. Persze ha már nem leszek kénytelen „visszajönni”, hiszem, hogy akkor is választhatom *azt* a sorsot (hogy visszajövök). Eldönthetem, mint mindig, hogy akarom-e, mert a választás lehetősége *ott és akkor*¹ már az én személyes szabadságom², tehát én dönthetem el...

Jelenleg tehát mindennél jobban izgat a kérdés, hogy miért vagyok itt. Régen tervezem, hogy írok, de nem tartottam érdemesnek magam arra, hogy olyanról írjak, amiről csak én gondolom úgy, hogy fontos, tehát másokat nem érdekel. Vagy éppen olyan témáról írjak, amelyről „érdemes”, de mások már rengetegszer „lerágták” vagy „kiveszték”. Sőt és egyáltalán, hogy jövök én ahhoz, hogy bármilyen témakörbe kontárkodjak, amely területek egyikében sem tehetek szert az adott „parcella” teljes vagy összesített tudására³. Ám most valami motivál...

Miért kezdtem írni?

...Számomra mindig teljesen természetes volt, hogy kíváncsi voltam a miértekre. Arra, hogy **MIÉRT** kék az ég és miért zöld a fű vagy például mit láthatnék, ha egyre kisebb lehetnék és „belemennék” saját testembe vagy más élőlényekbe vagy dolgokba, tárgyakra? Mit láthatnék, és mit éreznék, ha egyre nagyobbá válva vagy egyre messzebb eljutva a világegyetemben azt közelebről megismerhetném? Az univerzumról alkotott sajátos, akkor még anyagelvű felfogásom nagyon hamar kialakult. Valószínűleg azért, mert akkoriban (valamiért) arra voltam a legkíváncsibb, hogy végtelen-e az univerzum vagy nem. Egyszer csak félálomban arra eszméltem, hogy összeállt a **KÉP**.

Kép volt ez, egy máig élő „érszékép” (azaz érzés is és kép is), s mint ilyen sokáig meg sem tudtam fogalmazni. Nem voltam még 10 éves sem, amikor az eszemmel és gondolataimmal sikerült - nyögve és akadozva bár - körbeírni azt. A ki tudja, honnan származó, magasabb *tudás*, amely azt súgta, hogy a **világmindenség egyszerre véges és egyszerre** (egy önmagába záródó) **végtelen**, egyfajta *ihletként* szállt meg akkor, amely arra buzdított, hogy meséljem el mindenkinek eme látomást. Érdekes, hogy nem zavart akkor a tény, hogy mindezt látomásként kaptam, olyan biztos tudássá, hitté fajult/érett, hogy naív módon arra gondoltam, hogy én jöttem rá a saját kis eszemmel. Akkor még azt sem tudtam, mi az, hogy Fibonacci-számsor, mi az, hogy fraktál vagy „életjáték”, mi az a káosz. Ki-mindenkinek kérdés az, hogy az őszobbanás vagy a „felfűvódó-világegyetem” modell van közelebb a valósághoz, az

¹ Különös, de ott és akkor éppen az „ott”, mint (anyagi) **tér valamint az „akkor”, mint (az anyagi térhez rögzített – vagy másképp: a közismert) idő nem is értelmezhető...**

² A „személyes és szabad akarat” az EMBER, mint fizikai-biológiai, isteni-szellemi és spirituális, azaz teljes ember elsődleges ismérveinek egyike.

³ Nyilvánvalóan reménytelennek tűnő feladat...

egyesített „húrelmélet”⁴, miért közelíti oly sikeresen az ismert, tapasztalható és nem tapasztalható létezőket, a téridő görbült-e vagy lineáris, és mi köze mindezeknek az élő és élettelen(?) - az akkor még szigorúan csak anyagnak⁵ hitt - világ felépítéséhez...

A kifordított gömb

„Rájöttem”, hogy a (tömör) gömb kivételes mértékben érdekes idom. A térrészt a legoptimálisabban körbefoglaló valami. Csak egyetlen változó paramétere van, ami meghatározza azt, és önmagában mégis háromdimenziós. Ráadásul ez a paraméter, mintegy *viszony*, felületének minden pontját egyenrangúvá teszi a középponthoz képest. Nem lehet véletlen az sem, hogy a makrokozmosz égitestei de a mikrokozmosz elemi részecskéi is ezen ideális formára törekvő vagy épp erre a formára kárhoztatott „lények”⁶. De nem is ezek a tulajdonságok fogtak meg akkor a legjobban, hanem az, hogyha megfelelő nézőpontból szemléljük, akkor egyszerre véges és egyszerre végtelen. Ha ugyanis a gömb felületén, mint a Föld egyenlítőjén elindulunk egy irányba, egyszer csak ugyanott találjuk magunkat, ahol elindultunk. Pedig eközben sosem fordultunk vissza és számunkra úgy tűnt, hogy tántoríthatatlanul egyenesen (de ki is mondhatjuk: lineárisan) mentünk. Tehát igaz az, hogy ha nem tudjuk megkülönböztetni Makót Jeruzsálemtől, akkor végtelenségig, végtelen ideig mehetünk, sosem lesz vége, sosem esünk le szülőbolygónk széléről, azt (mármint a szélét) elérve.

Különös és borzongatóan furcsa, de megér egy mondatot, hogy elegendő annak a szubjektív tudása, annak felismerése, hogy „egyszer már jártam itt”, hogy rájövünk, a gömb felülete (vagy a Föld területe) nem végtelen annak ellenére, hogy nagytónkkal, távcsövünkkel, műszereinkkel akárhogy is „közelítünk”, annak tűnik. Persze ha távolodunk, mindjárt leegyszerűsödik a helyzet, de most kövessünk egy másik gondolatfoszlányt. A hagyományos értelemben vett gömb „zárt”, de a kozmosz „nyitott”. A kozmosz tehát nem gömb, de valami nagyon hasonló. A gömb azért zárt, mert ami értéket, tartalmat ösztönösen hozzárendelünk, az BENNE van. Nos ezek után egyértelműen állathatjuk, hogy **a világegyetem egy (ki)fordított gömb!**

Képzeljük el azt, hogy egy tömör gumilabdát kifordítunk. Amíg nem tettük meg, eljátszhatunk a gondolattal, hogy – épp ahogyan az Euklideszi teknősbékát utol nem érhetjük – mi sohasem érhetjük el a tömör gumilabda középpontját. Ugyanis ha a felszínről célirányosan elindulunk a középpont felé és megtesszük az út felét, majd a hátralévő út felét, majd ezt követően mindig a hátralévő út felét, sohasem fogjuk elérni azt. Miért ne mondhatnánk akkor, hogy ez az út befelé (is) végtelen? Nem volna igaz? Ugyanúgy igaz, minthogy véges. Utóbbi egy materialista szem könnyebben észreveszi, mert az út éppen a gömb sugarával egyenlő. És hát ki látott már végtelen sugarú gömböt? Akárhogyan is próbáljuk ezt a tömör labdát gondolatban kifordítani, a belseje kívülre fog esni, de a belsejének tartalma hogyan oszlik el ezek után kívül? Ezt csak a legtermészetesebb módon teheti meg, mégpedig egyfajta, a tövén egymást érő – alapjukkal a gömb felületét kitöltő – „tüskék” formájában. A tüskék egyre „vékonyuló” végei a végtelenbe nyúlnak, mármint ahogy jelenleg a végtelent legtöbbször elkÉPzelnünk KÉPzelik.

⁴ A rezonancia jelensége (és univerzális jelenléte), továbbá a húrelmélet és a ZENE összefüggésben vannak (úgy a teremtéssel, mint az anyagi- és lélekvilág evolúciójával). De erről egy későbbi cikkben szeretnék beszélni.

⁵ Ma már nem kérdés számomra, hogy a Szellemtudatok és a „Lelkek hierarchiája” is a valósághoz tartozik.

⁶ Tanulságosak Grandpierre Attila elméletei a csillagászati léptékű objektumok „élővilágáról”...

Külső és belső végtelen

Igaz tehát, hogy a - legalábbis az eleinte még kizárólag anyaginak hitt - világegyetem végtelen. A kifordítás előtt ugyanis befelé nem értük el sohasem a labda középpontját. Most kifelé nem tudjuk ugyanezt megtenni, bár itt érdemes megjegyezni, hogy ez a kettő tényleg nem ugyanaz a végtelen. Egyszerűen mondván létezik egy belső és létezik egy külső végtelen, mely nem ugyanaz a minőség, de mégiscsak végtelen. Előbbit könnyebb felfognunk, mert „bennünk” van, utóbbit nehezebb, mert „mi vagyunk” benne. A tüskékről szólva – ha ezek tényleg egy (befelé végtelen) tömör gumilabda kifordított változatának eredményei – igaznak kell lennie, hogy ki kell, hogy töltsék az addig is és ezután is rendelkezésükre álló területet. Ne érezzük úgy, hogy most több helyük van rá. De ha mégis így éreznénk, vagy idegesít bennünket az így kialakult szürreális (szuprareális?) kép, akkor képzeljük el azt, hogy akármilyen szélesek is a gömb felületén és akármennyien vannak, a felülettől távolodva a végtelenbe folyamatosan vékonyodnak. Ettől még igaz, hogy akármilyen messzire is távolodunk egy adott ponttól szigorúan lineáris akarattal, egyszer csak azon fogjuk kapni magunkat, hogy ITT már jártunk egyszer (persze ehhez segítségül kell hívnunk Ariadne kozmikus fonalát) és akármennyire is mennénk, ez még mindig ugyanaz a világ, és „körbe-körbe” járva sosem érünk a végére.

Igen, nagyon jó a kérdés, mely most felvetődött, kedves olvasóm: mi lesz a már kifordított gumilabda (az új gömb) belsejével? Ez mostmár láthatóan és érezhetően véges(?) térfogat, holott a *belső végtelen* tulajdonságaival is fel van ruházva. Ha már kifelé tekintünk és vizsgálódunk, ahogy ez eredetileg gondolati célunk volt, akkor ezt pontszerűen *el is hanyagolhatjuk*, hogy kivételesen a hagyományos tudomány egyik kedvenc szavával éljek. Az „elhanyagolás” már csak azért is egy felkapott szava lett a klasszikus tudománynak, mert minden, ami az adott kozmosz nagyságrendjén aluli, vagy megmagyarázhatatlan, vagy megzavarná az uralkodó paradigma elméleteit, azt jobb – de legalábbis kényelmesebb – el is hanyagolni, egyszerűen nem foglalkozni vele. Egyszerűen kollektíven nem veszünk tudomást a „tudományos konszenzuson”⁷ túli, abba nem illeszkedő dolgokról, saját jó bevált gyökereink (szakmai hírnevünk) megtartása érdekében.

De az elhanyagolandó világ jelen esetben azért mégér még egy mondatot. Az a kis gömbrész, a PONT, az az EGYSEG (vagy rész) a nagyobb egészben. Önmagában is egy egész, ahogy mondani szokás (például akár Hermész, akár a taoisták óta): „Minden Egy” vagy „Amint fent úgy lent”. Egy olyan külön világ, mint egy ember a Földön. Egy olyan külön világ, mint egy sejt a szervezetben, vagy egy olyan külön világ, mint az általunk megismerni vágyott fizikai univerzum. Csak egy másik nagyságrendben, mondhatni másik – Gurdjieff-i értelemben vett – kozmoszban él. Továbbá sejthető, hogy ez az Egész is csak egy eleme egy nagyságrenddel nagyobb (és magasabb értelmű⁸) Egységnek. S mint ilyen, például saját tudattal és vonzóerővel rendelkezik. E vonzóerőt persze hívhatjuk gravitációnak, de hívhatjuk akár szimpátiának vagy szeretettel töltött léleknek is...

⁷ Értsd: Régi vagy Hagyományos Paradigma

⁸ Újra felhívnom a figyelmet Grandpierre Attila és a vallás-elméletek közös (azonosan értelmezhető) részeire...

A kifordított gömb tüskéi

Visszatérve a tüskékre, valahol már láttam egy *hasonló* realizációt egy épület formájában (Tüskés gömb fémes anyagból). De nem tudom hogy hol, és nem tudom, hogy mikor, s főleg nem tudom, hogy tényleg, azaz a megszokott valóságban láttam-e. A *hasonló* szava itt azért helytálló, mert túl egyszerű és egyben lehetetlen lenne a tüske formája, ha azt egy gúlvá egyszerűsítjük. Mégis így volt könnyebb elképzelnünk. A természet viszont nem „sarkosított”, nem racionálisan idealizált - emberi ész és eszköz által konstruált alakzatokhoz szokott - formákkal áldott meg bennünket, mint minden létezőt, hanem egy szuprarácionálisan optimalizált felépítést követ amióta csak világ a világ.

Ennek a felépítésnek, formavilágnak külön érdekessége, hogy SZÉP. Nemcsak hogy szép, emberi léptékekkel mérve inkább gyönyörű. Erre és az ilyenre szoktuk azt mondani, hogy a természet csodákra képes, csodálatosan és tökéleteset alkotott és folyamatosan alkot. Ez talán a legegyszerűbb bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a természetről, a fizikai univerzumból – nincs mese vagy mellébeszélés – mint *Egy TUDat* által TUDatosan alkotott világról kell beszélünk. Ebben az univerzálisan érvényes formavilágban a rész, mint egyébként egész (például emberi test, arc, növényi levelek, törzsek, állatok) felépítésében lépten-nyomon feltűnnek az olyan ősi univerzális törvényszerűségek, mint például az aranymetszésnek nevezett arány, a Π (azaz a Π^9) vagy a fraktálok „működésének” tipikus alapösszetevője, a Fibonacci-számsor.

Ez utóbbinak külön érdekessége a *véges végtelenség* tulajdonsága. Matematikusok persze fejükhöz kaphatnak a kifejezés hallatán, de az ellen nem tehetnek, hogy valamit ne így nevezzek el¹⁰. Akárhogy is növesztjük a leveleket a fákon akár a végtelenségig, az erei és mellékerei, azok mellékerei ezt végtelenségig követik. Vagy akármeddig növesztjük a csiga „köreit” úgy, hogy mindig adunk hozzá az előzőhöz képest arányában egy kisebb egységet egy állandó, de nem lineáris irányban, annak - megszokott értelemben vett - mérete (azaz térfogata, felülete) mindig is véges lesz. Ezt nevezem én véges végtelennek. El tudjuk hát képzelni a kifordított tömör gumilabdát úgy, hogy azok „tüskéi valamiféle csigák” vagy egyfajta végtelenbe nyúló, vékonyodó spirálok? Hát persze! Nem könnyű, de igen.

Az egyesített fizikai egyenletrendszer

Öntudatos kamaszként a keleti és nyugati vallásokról valamint az ősi idealista gondolkodókról csak, mint kuriózumok vagy éppen torz és túlhaladott filozófiai elméletekről hallottam. A belső körök okkult vagy titkos tanai, paranormális jelenségek, ezotéria, asztrológia és általában a transzcendens tudás akkor még 8-10 évig ismeretlenek voltak számomra. Jó eszűnek titulált, ateista/materialista (fizikát és matematikát kiemelt szinten kedvelő) gyerekként azonban újabb „ihlet” (ebben az esetben inkább ÉRZÉS) fogott el, amely egy „természetes” TUDÁS is volt egyben („tudásérzés”?). Mondjuk úgy inkább: egyfajta bizonyosság.

⁹ Gondoljunk csak el, hogy MIÉRT elég a kör vagy a gömb területének /felületének /térfogatának leírásához annak sugara? Vagy miért is vannak a Nagy Piramisnak a fél(föld)gömbbel hasonló arányai?

¹⁰ A matematikusok számára: A végtelen tagból álló, konvergencia számors határértéke konstans, egy véges számérték. Mégsem vagy inkább éppen ezért nem állíthatja senki, hogy e számsor tulajdonságai csak a végtelennel vagy csak a végessel hozhatók összefüggésbe.

Biztos *voltam* benne, hogy amikor eljön az ideje és az én időm is arra fordítható, hogy a témával foglalkozzam, meg fogom találni a klasszikus fizikában értelmezhető **egyesített, univerzális „egyenletet”**, melyre az újkori mítosszá vált szóbeszéd szerint Einstein rá is talált, csak nem találta érettnek, érdemesnek a korát, a kor embereit és a kor tudományát arra, hogy megossa velük. Érdekes, mert olybá tűnik, hogy újfent csak egyfajta elveszett tudást kergetünk. Ha csak arra gondolunk, hogy mi történt a Philadelphia-kísérlet során (a tudományos lehetetlen), és hogy mire is használták a kor legnagyobb koponyái a legújabb atom- és kvantumfizikai eredményeket, nem is marad kedvünk kételkedni az Einstein-i mítoszban, de miért is kellene?

Szóval eme hit, de értsük inkább biztos tudásként, azóta is végigkísért. Minden alkalommal, amikor azt kérdeztem magamtól, hogy miért és mikor fogok ezzel foglalkozni (tekintve, hogy az adott pillanatban biztosan nem), eltettem a témát az agyam bal hátsó polcára. Ez egy olyan hely, ahol van egy halom kérdés és van egy pár válasz. A kérdések a lét általam legsúlyosabbnak ítélt kérdései. A válaszok folyamatosan kerülnek a helyükre. Ez a polc az, amelyen lévő dolgokkal szerettem volna mindig is foglalkozni. Az itt lévő, néha kifejezhetetlen szubjektumokra való egyszerű gondolat hatására is tipikusan kiráz a hideg, felmegy a pulzusom és izgatottá válok¹¹. Ugye neked is van egy ilyen polcod? Te mit tárolsz rajta?

Az a gyanúm, hogy a te polcodon is ott van az én legtöbb kérdésem is és fordítva. A válaszok tekintetében külön érdekesség, hogy van tanult, észérvű eredmény; van olyan felelet, amelyben hiszek, hogy úgy van, pedig egyelőre nem tudnám bizonyítani, és a legmegfoghatatlanabb feleleteket inkább „csak” érzem (... szinte minden porcikámmal), vagy megIHLET egyfajta magasabb rendű vagy általánosabb érvényű tudás. Ez utóbbi felismerések jellegükénél fogva legegyszerűbben a legkifinomultabb művészet erejéhez hasonlíthatók. Olyan ez, mintha a megoldást a múzsám adná azzal, hogy kezembe illeszti az ecsetet, melyből aztán olyatén kreativitás száll meg, amivel az alkotásom kerek választ ad mások által is érezhető módon. De ugyanez a borzongás működik, ha valaki mást ihletett a kollektív szellemi múzsa és ölti általa lelkének, érzéseinek „gondolatait” művészi formába, melyet én élvezhetek. Az, hogy a megismerés legüdvözítőbb útja a tudomány, a vallásos hit vagy pedig a művészet, sokunk számára már nem kérdés. **Mindezekre** szükségünk van, ha az anyagi és nem anyagi világot teljességében szeretnénk tárgyalni, megtapasztalni. De ez most újfent messzire vezet...

...A Maxwell egyenletek a maguk teljességével - a jin elektromosság és a jang típusú mágnesesség, mint két „független”, egymásra „merőleges”, egymást kiegészítő fizikai(?) megnyilvánulás egységesítésével - újfajta szemléletváltást hoztak Newton óta. Eme a paradigmaváltás okai még persze a Statikus (mechanikus) -> Dinamikus fizika, Lineáris -> Nem lineáris elméletek vált(oz)ásai. A gravitációs energia és a kvantum-fizikából ismert „mag-energia” (vagy gyenge és erős kölcsönhatás) kilóg az egyesített Maxwell-egyenletek hatóköréből. Sőt látszólag egymásba sem azonnal formalizálhatók. Pedig tudjuk, hogy „amint fent úgy lent”. A mikro- és makrokozmosz, mint egyfajta belső és külső végtelen nagyon is hasonlóan viselkedik „az ember körül”. Sőt ÉPPEN ugyanúgy viselkedik, mint az EMBER. A mai (rég) tudományunk fizikusai, kémikusai, biológusai, csillagászai már gyakorlatilag csak egyetlen felismerésnek vannak híján ahhoz, hogy forradalmian ÚJ eredményeket érthessenek el. Annak a felismerése, hogy a világot **egyszerre kell tudományosan és intuício- vagy ihletszerűen szemlélni**. Bár kimondhatjuk, hogy szerencsére egyre többen megérik ezt.

¹¹ Fenti szimptomák egy magasabb frekvencia-, energia- (és/vagy tudat-)állapotba kerülés szimptomái, s mint ilyenek érdemes rájuk odafigyelni mindenkinek.

Gondoljunk csak azokra a feltalálókra, akik maguk sem tudták bizonyos találmányaikról, hogy azok milyen elven, milyen fizikai vagy egyéb tudományos törvényszerűségeken alapulnak, csak ráéreztek, ihletet kaptak valamely találmányukra vonatkozóan. Egely György például e kétféle „tudóstípus” közötti ősi háborúban próbál igazságot szolgáltatni a méltatlanul kezelt gyakorlati fizikusoknak az elméleti fizikusokkal szemben.

Az ősi tudás honnan ered?

Hiszem és tudom, hogy létezik tehát az IHLET - több, mint annak művészeti értelmében vett - fogalma, amely a megismerésben méltatlanul elhanyagolt. Az ősi magyar vagy afrikai sámánok, kelta druidák vagy az indián varázslók már akkor tudták ezt, amikor mi még azt sem tudtuk, melyik lokalitást válasszuk az épp elkövetkező földi életünk miliójének. Az ihlet legalább olyan megalapozott, legalább olyan mértékű tudást (ha nem többet) képes feltárni, mint amit tudományos eszközökkel vagy a vallási - elismert vagy titkos, beleértve erkölcsi - kinyilatkoztatások által őrzött¹² ősi bölcsességek vizsgálatával.

Ugyanis az ihlet éppúgy, mint a szellem és a lélek térben és időben végtelen, más szavakkal tértől és időtől független, tekintve, hogy a térítő csak az anyagi vagy fizikai univerzum sajátja. Az ihlet forrása tehát szellemi. Nem más, mint a LÉlek, illetve lelkek (azaz ÉLŐ) által közvetített - általában magasabb értelmű, tudást hordozó - információ. Ilyen értelemben ez inkább egyfajta Új Ihlet, mely jöhet álmunkban, de ébren is céltáblái vagyunk. Az a szféra, melyből az ihlet származik bármely felsőbb szféra lehet, mely épp tudatni akar vagy épp rezonálunk rá. Vallásos lettem. Vallásos, de nem a kortárs és közelmúlt (értsd: 1-2 ezer év) intézményesült „állam az államban” típusú Egyházának (egyházainak) híve. Az egyház, mint intézmény, a vallás és a hit ősi értékeit dobta sutba és saját anyagias - világi és presztízs - érdekeit szem előtt tartva, torzította és szűrte/titkolta az Ősi Tudást, melyet az „egyesített legendák” szerint szándékosan parcelláztak darabokra, titkos őrzőikről egyelőre csak sejtéseink vannak, például a különböző keleti ISKOLÁK vagy nyugati titkos társaságok belső köreinek formájában.

Az ősi tudás ma végre újra szélesebb körökben tűnik hozzáférhetővé azáltal, hogy az – intézményesült - egyházi Vallás és a Tudomány versengéséből, a Művészet elnyomásával, akármennyire is szerette volna bármely érdekcsoport, SENKI sem került ki győztesen. Ezzel egy időben egy Új korszak küszöbét léptük át, ahol a Redfield-i felismerések és a hozzá hasonló globlokális¹³ gondolkodásra egyre többen rezonálnak. Radikálisat változik a köztudat, az általános világkép, s hirtelen szinte minden az újra felfedezett ősi tudás leporolásával válik érthetővé, de legalábbis érthetőbbé. Hogy ez az ősi tudás honnan ered? Azt egy következő írományban szeretném körbejárni...

¹² Többek között a felfedező keresztes-lovagok – szűkebb vérvonalú családi nemzedéke – és a szabadkőművesek – és némely egyéb titkos társaság – elitje, a keleti (és nyugati) vallásközpontok, ISKOLÁK legbölcsőbbjei, azaz mindazok, akik a belső körhöz tartozhattak, olyan titkos tudás birtokában voltak (vannak), amely egyszerre tartozott a például a jeruzsálemi zsidóság, az ókeresztények és az iszlám által őrzött TUDÁShoz. Rajtuk keresztül pedig a sumér, az óegyiptomi és – minden valószínűség szerint – az ősmagyar világkultúrához. Ma már úgy hiszem, hogy a Magyarágnak különös és egyedi sors vagy cél rendeltetett, mely most, az Új Kor hajnalát követően fog megerősítést nyerni.

¹³ Itt inkább a globálisan hasonló vagy egyet valló, egyéni személyes - ebben az értelemben lokális - véleményekre, világlátásra kell gondolnunk, mint a globalizáció és a lokalizáció megfelelő egyensúlyának megteremtésére.

A KÖR bezárulni látszik

Nem oly rég volt alkalmam véletlenül¹⁴ hosszasan beszélgetni egy rendkívül értékes emberrel, aki arról mesélt, hogy évek óta egy különleges épületet, komplexumot terveznek, melyet valamikor meg is fognak valósítani. Egy olyan épületet, amely többek között egy tudásközpont lesz, és amely ötvözi a vallás, a spiritualitás és a tudomány egységesítéséből származó legkülönbözőbb elméleteket, elképzeléseket. Egyelőre sajnos nem tudok sokat a projekt és az épület konkrét tervéről. Annyi azonban hamar kiderült, hogy az épület alapvetően gömb alakú¹⁵ lesz és speciális rend (vagy inkább káosz) szerinti kidudorodásokkal fog rendelkezni¹⁶. Ez önmagában is borzongató egybeesés volna, de lehet, hogy nem jelentene számomra többet, mint bármely másik „dézsvű”-jellegű vagy véletlennek tűnő, apró döbbenetet, azaz a szinkronicitásból fakadó, szokásos, fura játékot az emberrel. De ez már a sokadik aprócska JEL volt, szinte üzenet...

... Fentebb említett személyt - többek között, de főleg - egyfajta egyesített Metaelmélet kidolgozása fűti, izgatja. Tudom, hogy ebben csak egyetlen ágacska - a gyermekkoromban megihletett - „természettudományi egyesített/egységes elmélet”, de annak meghatározó ága.

Mintha csak újra és újra beigazolódni látszana a sors vagy a karma ősi-új törvénye, az hogy véletlenek nincsenek, a jelek és szimbólumok örökkön-örökké szóródnak ránk, csak még mindig nem értünk fel hozzá teljesen (újra), hogy megértsük és hasznosítsuk ezeket a körülöttünk sokasodó, kódolt üzeneteket...

Szerencsére a kollektív tudatalatti valamint a szuper- és hiperszellemek fáradhatatlanok és segítségükkel az emberi tudat is megismerni képes a komplex világot és annak működését! Az emberi agy (mint a személyes tudatunk eszköze, hardvere) jelenlegi, minimális mértékű kihasználtsága is arra utal, hogy meglévő képességeink messze nem érik el a lehetségest akár kapacitását, akár a tudás minőségét tekintve.

A teljes valóság működésének leírása céljából néhány alapvető kérdésre tettem még a választ a képzeletbeli polcra. Ezek a teremtés célja és mechanizmusa... valamint az evolúció célja és működése... Ezek a témákat szintén egy különálló anyagban fogom feldolgozni.

Annyit azonban előljáróban is jelezni szeretnék, hogy utóbbi témát tekintve kulcsfontosságú a szintézis, az integráló megközelítés. Utunkon semlegesítenünk kell minden elénk tárolt, sok esetben kibékíthetetlen(nek látszó /hitt) ellentétpárt. Ezekből az elemi ellentétekből álló valóságunkban vagy világunkban egyfajta Új Dialektika felhasználásával kell felülemelkednünk rajtuk... S hogy mi köze ennek a KÖRhez vagy a szentháromsághoz vagy épp a mesebeli „három a magyar igazság”-hoz, az első könyvemből - mert immár tudom, hogy lesz ilyen - megtudhatjuk...

Miski Zoltán

¹⁴ Jung és James Redfield óta persze tudjuk, hogy VÉLETLENEK nincsenek...

¹⁵ Feleségem, aki vélhetően „érzékenyebb” az ilyesmire – ugyanezen beszélgetésen – spirituálisan ráérezett arra, hogy a még tervezés alatt álló épületnek „valamiféle” **gömb** alakja lesz...

¹⁶ Ha rám lenne bízva a dolog, mindenképpen kellene lennie legalább egy piramis-szobának, egy keleti tájolású bejáratnak két oszloppal, valamely helyiségben egy pepita padlónak, valamint egy „szentek szentjének” - a háromszintű koncentrikus felépítésű épületrendszerben – legfelül, a tudást hordozó „belső kör” számára vagy legalább reprezentálására...